

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการให้ความรู้เกี่ยวกับโรคและแนวทางปฏิบัติตน ต่อระดับความรู้และพฤติกรรมเผชิญความเครียดในผู้ป่วยโรคมะเร็งระหว่างรับเคมีบำบัด ดังมีรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

3.1 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ คือ โปรแกรมการให้ความรู้เกี่ยวกับโรคและแนวทางปฏิบัติตน

ตัวแปรตาม คือ ระดับความรู้ และพฤติกรรมเผชิญความเครียด

3.2 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นผู้ป่วยโรคมะเร็งรังไข่ระหว่างรับเคมีบำบัด ที่รับการรักษาอยู่ ณ หอผู้ป่วยนรีเวชกรรม โรงพยาบาลขอนแก่น ในช่วงเดือนมีนาคม ถึงเมษายน 2539 โดยประชากรมีคุณลักษณะดังนี้

- 1) เพศหญิง
- 2) มีอายุระหว่าง 21-68 ปี
- 3) ได้รับการแจ้งผลการวินิจฉัยโรคจากแพทย์ประจำตัวผู้ป่วยว่าเป็นโรคมะเร็งรังไข่
- 4) อาการของโรคอยู่ในระยะสงบ ผู้ป่วยไม่มีอาการแทรกซ้อนที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้
- 5) อยู่ในช่วงการรับเคมีบำบัดติดต่อกันตั้งแต่ 1 เดือนขึ้นไป

6) มีสติสัมปชัญญะดี ไม่มีปัญหาทางด้านการได้ยินเสียงและการมองเห็นภาพซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้

7) ติดตามรับการตรวจและรักษาโรคทุกครั้งตามที่แพทย์นัด

3.3 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ป่วยโรคมะเร็งรังไข่ระหว่างรับเคมีบำบัด ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จากประชากร จำนวน 16 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 8 คน จากนั้นได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (Random Assignment) โดยใช้เทคนิคการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) กระทำโดยนำกลุ่มตัวอย่างมาเรียงเลขที่ตามอันดับอายุ แล้วนับสลับกัน ผู้ป่วยที่มีอันดับเลขที่คู่ให้อยู่ในกลุ่มทดลอง และอันดับเลขที่คี่ให้อยู่ในกลุ่มควบคุม ได้ผู้ป่วยในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 8 คน โดยทั้ง 2 กลุ่มมีคุณสมบัติคล้ายคลึงกันดังนี้

- 1) มีระยะของการเป็นโรคมะเร็งใกล้เคียงกัน
- 2) ได้รับการผ่าตัดเอาก้อนมะเร็งออกไปแล้ว
- 3) แพทย์ได้แจ้งให้ผู้ป่วยได้ทราบถึงชนิดของการผ่าตัดที่ผู้ป่วยได้รับ และผลการวินิจฉัยโรคว่าผู้ป่วยเป็นโรคมะเร็งรังไข่
- 4) ได้รับเคมีบำบัดติดต่อกันตั้งแต่ 1 เดือนขึ้นไป
- 5) อาการของโรคอยู่ในระยะสงบ ผู้ป่วยไม่มีอาการแทรกซ้อนที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้
- 6) สติสัมปชัญญะดี ไม่มีปัญหาทางด้านการได้ยินเสียงและการมองเห็นภาพซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้
- 7) ติดตามรับการตรวจและรักษาโรคทุกครั้งตามที่แพทย์นัด
- 8) มีความสมัครใจ และยินดีให้ความร่วมมือในการทำวิจัย

3.4 รูปแบบการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) รูปแบบ Nonrandomized Control-Group Pretest-Posttest Design โดยมีแผนภูมิดังนี้ (สัมพันธ์ พันธุ์พฤษ, 2537)

$$\begin{array}{rcccl} E & : & O_1 & X & O_2 \\ & & \hline C & : & O_1 & & O_2 \end{array}$$

โดยกำหนดให้

E = กลุ่มทดลอง

C = กลุ่มควบคุม

O₁ = การวัดระดับความรู้และพฤติกรรมความเครียดก่อนทดลองในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

O₂ = การประเมินพฤติกรรมความเครียดหลังทดลองในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

X = โปรแกรมการให้ความรู้เกี่ยวกับโรคและแนวทางปฏิบัติตน

3.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

3.5.1 แบบบันทึกข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ป่วย ประกอบด้วย เพศ อายุ ศาสนา สถานภาพสมรส บุคคลที่อยู่บ้านเดียวกันกับผู้ป่วย ที่อยู่ปัจจุบัน ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ของครอบครัว ระยะเวลาของการเจ็บป่วย ระยะเวลาหลังจากได้รับการผ่าตัดเอาก้อนมะเร็งออก ระยะของการเป็นโรคมะเร็งรังไข่ และจำนวนครั้งของการได้รับเคมีบำบัด

3.5.2 แบบวัดความรู้เกี่ยวกับโรคและแนวทางการปฏิบัติตนในผู้ป่วยโรคมะเร็งระหว่างรับเคมีบำบัด ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อวัดระดับความรู้ของผู้ป่วยตามวัตถุประสงค์และเนื้อหาของโปรแกรมการให้ข้อมูลที่จัดทำขึ้น จำนวน 32 ข้อ

คำถามแต่ละข้อมีคำตอบให้เลือก 3 คำตอบดังนี้

ถูก หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความในคำถามนั้นถูกต้อง

ผิด หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความในคำถามนั้นผิด

ไม่ทราบ หมายถึง ผู้ตอบไม่ทราบว่าข้อความในคำถามนั้นถูกต้อง
หรือผิด เนื่องจากไม่มีความรู้ในข้อคำถามนั้น

ผู้ตอบเลือกตอบได้เพียง 1 คำตอบ โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน
ช่องที่กำหนดให้และผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ตอบถูก ตรงกับค่าเฉลย ได้ 1 คะแนน

ตอบผิด ไม่ตรงกับค่าเฉลย ได้ 0 คะแนน

ตอบในช่องไม่ทราบ ได้ 0 คะแนน

การหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) การหาความตรงตามเนื้อหา (Content Validity)

ผู้วิจัยนำแบบวัดความรู้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาจำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วยอาจารย์สาขาจิตวิทยาการศึกษา 1 ท่าน และพยาบาลผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ในการดูแลผู้ป่วยโรคเมเร็งระหว่างรับเคมีบำบัด 2 ท่าน

2) การหาความเที่ยงของเครื่องมือ (Reliability)

ผู้วิจัยนำแบบวัดความรู้ที่ผ่านการตรวจหาความตรงตามเนื้อหา
ดังกล่าวไปทดลองใช้กับผู้ป่วยโรคเมเร็งระหว่างรับเคมีบำบัด ที่มีลักษณะ
เช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษ จำนวน 10 คน แล้วนำมาคำนวณหาค่า
ความเที่ยงโดยใช้สูตรคูเคอร์รีชาร์ดสัน KR-20 ดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์, 2530)

$$r_{kk} = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s^2} \right]$$

เมื่อ r_{cc} = ความเที่ยงของแบบวัด

k = จำนวนข้อในแบบวัด

p = สัดส่วนของผู้ที่ตอบถูกในแต่ละข้อ เทียบกับจำนวนผู้ตอบข้อนั้นถูก/จำนวนผู้ตอบข้อนั้นทั้งหมด

q = สัดส่วนของผู้ที่ตอบผิดในแต่ละข้อ เทียบกับ $1-p$

S^2 = ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมดที่ได้จากแบบวัด

ได้ค่าความเที่ยงของแบบวัดความรู้เท่ากับ 0.79

3.5.3 แบบวัดพฤติกรรมเผชิญความเครียด ซึ่งผู้วิจัยปรับปรุงสำนวนภาษาบางข้อใหม่เพื่อให้เหมาะสมกับผู้ป่วย จาก นิตยา สุทธชากร (2531) ที่ได้แปลมาจาก Jalowice และคณะ (1984) และตรวจสอบความถูกต้องจากผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษาอังกฤษ เพื่อใช้วัดพฤติกรรมเผชิญความเครียดของญาติผู้ป่วยโรคหลอดเลือดสมองปัจจุบันที่มารับการรักษาในโรงพยาบาลราชวิถี โรงพยาบาลประสาท และโรงพยาบาลรามาธิบดี จำนวน 30 คน มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.88 แบบวัดที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยวิธีการเผชิญความเครียดโดยการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น จำนวน 15 วิธี และวิธีการควบคุมอารมณ์หรือแก้ไขความรู้สึกที่เป็นทุกข์จำนวน 25 วิธี รวมเป็น 40 วิธี ซึ่งมีลักษณะการวัดเป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งเป็น 5 ระดับคือ

ไม่เคย	หมายถึง	ผู้ตอบไม่เคยใช้วิธีนั้นในการจัดการกับ
		ความเครียดเลย
นานๆ ครั้ง	หมายถึง	ผู้ตอบเคยใช้วิธีนั้นนาน ๆ ครั้ง
บางครั้ง	หมายถึง	ผู้ตอบเคยใช้วิธีนั้นเป็นบางครั้ง
บ่อยครั้ง	หมายถึง	ผู้ตอบเคยใช้วิธีนั้นบ่อยครั้ง
เกือบทุกครั้ง	หมายถึง	ผู้ตอบเคยใช้วิธีนั้นเกือบทุกครั้ง

โดยกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

ไม่เคย	1	คะแนน
นานๆ ครั้ง	2	คะแนน
บางครั้ง	3	คะแนน
บ่อยครั้ง	4	คะแนน
เกือบทุกครั้ง	5	คะแนน

การหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) การหาความตรงตามเนื้อหา (Content Validity)

ผู้วิจัยนำแบบวัดพฤติกรรมเผชิญความเครียดที่ปรับปรุงสำนวนภาษาบางข้อใหม่จากนิตยา สุกษยากร (2531) ให้ผู้ทรงคุณวุฒิได้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา จำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย อาจารย์สาขาจิตวิทยาการศึกษา 1 ท่าน และพยาบาลผู้มีความรู้และประสบการณ์ในการดูแลผู้ป่วยโรคมะเร็งระหว่างรับเคมีบำบัด 2 ท่าน

2) การหาความเที่ยงของเครื่องมือ (Reliability)

ผู้วิจัยนำแบบวัดพฤติกรรมเผชิญความเครียดที่ผ่านการตรวจหาความตรงตามเนืหาดังกล่าวไปทดลองใช้กับผู้ป่วยโรคมะเร็งระหว่างรับเคมีบำบัด ที่มีลักษณะเช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา จำนวน 10 ราย และนำมาคำนวณหาค่าความเที่ยง โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Alpha Coefficient) (วิเชียร เกตุสิงห์, 2530)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum V_i}{V_t} \right]$$

เมื่อ α คือ ค่าสัมประสิทธิ์ของความเที่ยง

n คือ จำนวนข้อของเครื่องมือ

V_i คือ ความแปรปรวนของคะแนนในแต่ละส่วน

V_t คือ ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของแบบวัดพฤติกรรมเผชิญ

ความเครียด เท่ากับ 0.82

3.5.4 โปรแกรมการให้ความรู้เกี่ยวกับโรคและแนวทางปฏิบัติตน

ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมการให้ความรู้เกี่ยวกับโรคและแนวทางปฏิบัติตนประกอบ
เทปคำบรรยายและภาพพลิก โดยมีขั้นตอนดังนี้

- 1) ศึกษาและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องทั้งเอกสาร ตำรา งานวิจัยและประวัติของผู้ป่วยโรคมะเร็งที่ให้เคมีบำบัด สอบถามปัญหาและความต้องการของผู้ป่วยจากแพทย์และพยาบาลที่ดูแลผู้ป่วย ตลอดจนสอบถามเนื้อหาที่ผู้ป่วยต้องการเรียนรู้ เพื่อกำหนดเนื้อหาความรู้เกี่ยวกับโรคและแนวทางปฏิบัติตนที่เหมาะสมในผู้ป่วยโรคมะเร็งระหว่างรับเคมีบำบัดได้อย่างเหมาะสม
- 2) สร้างโปรแกรมการให้ความรู้เกี่ยวกับโรคและแนวทางการปฏิบัติตน ในผู้ป่วยโรคมะเร็งระหว่างรับเคมีบำบัด โดยจัดทำแบบบันทึกการให้ความรู้โดยมีเนื้อหาที่ชัดเจน เข้าใจง่าย และมีความต่อเนื่องกันเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก พร้อมภาพพลิกขนาด 14x18 นิ้ว ให้สอดคล้องกับเนื้อหา หลังจากนั้นผู้วิจัยนำแบบบันทึกการให้ความรู้ และภาพพลิกให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วยอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาการศึกษา 1 ท่าน และพยาบาลผู้มีประสบการณ์ในการดูแลผู้ป่วยโรคมะเร็งระหว่างรับเคมีบำบัด 2 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมของภาษาที่ใช้
- 3) นำแบบบันทึกการให้ความรู้ที่ได้แก้ไขอย่างถูกต้องแล้วไปบันทึกเสียงลงในเทปบันทึกเสียง โดยใช้ภาษาภาคกลาง จากนั้นจึงนำเทปคำบรรยายนี้พร้อมด้วยภาพพลิกไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม แล้วนำมาแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง
- 4) นำโปรแกรมการให้ความรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดลองใช้กับผู้ป่วยซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง ณ หอผู้ป่วยนรีเวชกรรม โรงพยาบาลขอนแก่น จำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมและชัดเจนของโปรแกรม

3.6 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.6.1 การขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล

- 1) ทำหนังสือขออนุมัติเก็บรวบรวมข้อมูลจาก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น ถึงผู้อำนวยการโรงพยาบาลขอนแก่น
- 2) ผู้วิจัยเข้าพบหัวหน้าหอผู้ป่วยนรีเวชกรรมของโรงพยาบาลเพื่อชี้แจงรายละเอียดในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.6.2 การคัดเลือกผู้ช่วยวิจัย

- 1) โดยคัดเลือกผู้ช่วยวิจัย 1 คน โดยเป็นพยาบาลวิชาชีพ ซึ่งมีประสบการณ์ในการทำงานในแผนกที่มีผู้ป่วยมะเร็งและให้เคมีบำบัด มาเป็นเวลาอย่างน้อย 1 ปี
- 2) แจ้งวัตถุประสงค์ ขั้นตอนในการทำวิจัย หน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ช่วยวิจัย และอบรมผู้ช่วยวิจัยเกี่ยวกับการใช้แบบวัดความรู้ และแบบวัดพฤติกรรมเชิงจิตวิทยาเครียด เพื่อให้เข้าใจวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.6.3 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

- 1) คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติตามที่ระบุไว้ข้างต้นจากหอผู้ป่วยนรีเวชกรรมของโรงพยาบาลขอนแก่น
- 2) แนะนำตัวเองและผู้ช่วยวิจัยเพื่อขอความร่วมมือพร้อมทั้งถามความสมัครใจของผู้ป่วย เมื่อผู้ป่วยสมัครใจจึงดำเนินการสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
- 3) บันทึกข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ป่วยในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบบันทึกข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ป่วย

3.6.4 ดำเนินการเก็บข้อมูลในแต่ละกลุ่มตัวอย่างได้กระทำดังนี้

- 1) กลุ่มทดลอง
กลุ่มทดลองเป็นกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมการให้ความรู้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในกลุ่มทดลอง ตามขั้นตอนดังนี้

1.1) ประเมินความพร้อมด้านร่างกายและจิตใจของผู้ป่วย เช่น จากสัญญาณชีพโดยมีความดันโลหิต ชีพจร การหายใจ และอุณหภูมิอยู่ในเกณฑ์ปกติ ตลอดจนไม่มีอาการผิดปกติใดๆ เกิดขึ้นกับผู้ป่วย สภาพอารมณ์ปกติ และมีความสนใจที่จะรับความรู้ที่ผู้วิจัยจะให้

1.2) ทำการทดสอบ (Pre-test) โดยใช้แบบวัดความรู้และแบบวัดพฤติกรรมเผชิญความเครียดที่เตรียมไว้ ในกรณีที่ผู้ป่วยมีระดับการศึกษาต่ำไม่สามารถอ่านและทำแบบทดสอบได้ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยจะทำการสัมภาษณ์ตามแบบวัดชุดเดียวกัน

1.3) ดำเนินการให้ความรู้แก่ผู้ป่วยเป็นรายบุคคลในห้องที่เป็นสัดส่วน ตามโปรแกรมที่ได้เตรียมไว้ โดยผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดของโปรแกรมการให้ความรู้ให้ผู้ป่วยได้ทราบ ซึ่งประกอบด้วยโครงสร้างเนื้อหา ระยะเวลาของการให้ความรู้ในแต่ละครั้ง จำนวนครั้งที่ให้ความรู้ บทบาทของผู้ป่วยในการรับฟังโปรแกรม และบทบาทของผู้วิจัยในการให้ความรู้แก่ผู้ป่วย จากนั้นจึงดำเนินการให้ความรู้แก่ผู้ป่วยตามโปรแกรมที่จัดไว้แบ่งเนื้อหาของการให้ความรู้เป็น 4 ครั้งๆ ละ 45 นาที ในการให้ความรู้แต่ละครั้งมีโครงสร้างเนื้อหาดังนี้

ครั้งที่ 1 เป็นโปรแกรมการให้ความรู้เกี่ยวกับโรคมะเร็ง โรคมะเร็งรังไข่ การรักษา โดยวิธีเคมีบำบัดและอาการแทรกซ้อนระหว่างได้รับเคมีบำบัด

ครั้งที่ 2 เป็นโปรแกรมการให้ความรู้เกี่ยวกับแนวการปฏิบัติตนที่เหมาะสมกับแผนการรักษา และการดำรงชีวิตประจำวันในผู้ป่วยมะเร็งระหว่างรับเคมีบำบัด

ครั้งที่ 3 เป็นโปรแกรมการให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขพิษหรืออาการข้างเคียงของยาเคมีบำบัด

ครั้งที่ 4 เป็นโปรแกรมการให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขพิษหรืออาการข้างเคียงของยาเคมีบำบัด (ต่อจากครั้งที่ 3) และการสรุปเนื้อหาสาระทั้งหมด

ในการให้ความรู้กับผู้วิจัยจะใช้เวลาในช่วง 13.00-15.00 น. โดยกำหนดเวลาในการให้ความรู้ไว้ครั้งละ 45 นาทีต่อวัน ติดต่อกันเป็นเวลา 4 วัน ซึ่งในแต่ละครั้งของการให้ความรู้ผู้วิจัยจะใช้โปรแกรมการให้ความรู้ซึ่งประกอบด้วยเทปคำบรรยายภาษาภาคกลาง และภาพพลิกประกอบการบรรยายภายใต้การดูแลของผู้วิจัย โดยใช้รูปแบบการสอนเป็นรายบุคคล ถ้าหากผู้ป่วยสงสัยในส่วนใดของเนื้อหา ผู้วิจัยจะเปิดโอกาสให้ซักถามได้โดยผู้วิจัยจะอธิบายให้ผู้ป่วยเข้าใจอย่างชัดเจนในจุดนั้น และเมื่อผู้ป่วยได้รับข้อมูลทุกอย่างสมบูรณ์แล้ว หากมีข้อมูลใดที่ผู้ป่วยฟังไม่ทัน ผู้วิจัยจะเปิดเทปให้ผู้ป่วยฟังซ้ำอีก พร้อมทั้งให้ดูภาพพลิกหรืออธิบายเพิ่มเติม และเปิดโอกาสให้ผู้ป่วยได้ซักถามข้อสงสัยต่างๆ ได้อีก โดยผู้วิจัยเป็นผู้ตอบคำถาม

1.4) ทำการทดสอบ (Post-test) โดยใช้แบบวัดชุดเดิมในวันที่แพทย์จำหน่ายออกจากโรงพยาบาล ซึ่งกระทำโดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย

2) กลุ่มควบคุม

กลุ่มควบคุมเป็นกลุ่มที่ไม่ได้รับโปรแกรมการให้ความรู้ มีขั้นตอนในการเก็บข้อมูลดังนี้

1) ประเมินความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจเช่นเดียวกับกลุ่มทดลอง

2) ทำการทดสอบ (Pre-test) ระดับความรู้และพฤติกรรมเผชิญความเครียด โดยใช้แบบวัดชุดเดียวกับกลุ่มทดลอง

3) ให้กลุ่มควบคุมได้รับการพยาบาล การให้ข้อมูลจากพยาบาลประจำหอผู้ป่วย และแพทย์ตามปกติ

4) ทำการทดสอบ (Post-test) ระดับความรู้และพฤติกรรมเผชิญความเครียดผู้ป่วย เช่นเดียวกับกลุ่มทดลองในวันที่แพทย์จำหน่ายออกจากโรงพยาบาล

3.7 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ตามระเบียบวิธีทางสถิติ เพื่อวิเคราะห์ค่าสถิติต่างๆ โดยมีรายละเอียดดังนี้

- 1) แยกแยะความถี่ของข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง
- 2) เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความรู้ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วย Mann-Whitney U test
- 3) เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมเผชิญความเครียด ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วย Mann - Whitney U test
- 4) หาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้กับพฤติกรรมเผชิญความเครียดโดยวิธีการมุ่งแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นของผู้ป่วยภายหลังจากรับโปรแกรมการให้ความรู้เกี่ยวกับโรคและแนวทางปฏิบัติตนด้วย The Spearman rank correlation coefficient